

„ОЙ ТИ ЧЕРНО МОРЕ, ЗАЩО ТЪЙ РЕВЕШ...”

В една балада на Тарас Шевченко се пее „Реве та стогне Дніпр широкий”. То по тукашния край, освен за реване за друго пее ли се? Тъй върви светът, както беше написал нашият Ботьов, а той е имал око за тези работи. Дойдат ордите от изток да въведат ред по приазовието – рев до небесата. Русите ги прогонят в дън земя – пак рев. Някой Батько размаха тризъбеца в името на Украйна – да ревеш не, ами да се скъсаш. Дойде съветската власт – не само рев, а и глад, че и мор. Германците идат – да се чудиш накъде да гледаш! А какво им е виновно Черното море? Виновно е, че е удобен морски път към Европа, по него идват и си отиват я врагове, я приятели, внася се, изнася се, а местните най-вече преглъщат на гладно. Нали знаете, че някои пропищяха как Евромайдана бил вдъхновен от Голодомора? Според проведено през 2010 г. допитване 66 % от гражданите на Украйна са убедени, че гладът през 1932-33 г. е бил „геноцид”. Болшевиките нарочно морили с глад украинците, защото те не ги искали. После пропагандата подхвана, че били руснаците. Такива руснаци като Сталин (грузин), Каганович (евреин), Молотов (тоже), че и други.

По това време никой още не е знаел, че Крим е украинска земя, която един ден натрапниците-москали ще анексират, ама временно. Хубавото на новото време е, че под натиска на обстоятелствата се публикуват маса „секретни” документи и който иска да чете, нека прелиства. Жестоката истина е, че в огромната страна, обгорена от пламъците на Първата световна, на интервенцията и на гражданската, били отвикнали да ценят човешкия живот. При това се вихрела индустриализация, която била стратегическа цел и се нуждаела от финансиране. На село „съветите” вече били разкулачили най-заможните и способни стопани, читавите земеделци били деморализирани до крайност, агротехниката, по свидетелства на съвременници, се била върнала с един век назад. Бъдещата реколта в колхозите изчислявали „на корен”, още преди да бъде прибрана и въз основа на това се възлагали нарядите за държавните доставки на зърно (за всяка посочена констатация има публикувани маса документи – бел. авт.). На всичкото отгоре световната икономическа депресия довела до спад на цените на селскостопанската продукция, а кредитите за новите промишлени предприятия вече били взети и трябвало да се обслужват. Тези от Майдана едва ли четат много, те си имат други грижи, но ние нали попрочитахме едно-друго.

Постановление "О закреплении товарно-сортовой пшеницы экспортных районов для экспорта" № 176/с 17 августа 1931 г., Секретно

Совет труда и обороны постановляет:

В целях обеспечения размещения советской пшеницы урожая 1931 г. на зарубежных рынках провести следующие мероприятия:

1. Всю пшеницу Крыма урожая 1931 г., за исключением той, которая идет на семена, и некондиционной, забронировать для целей экспорта, запретив "Союзхлебу" перемол местной пшеницы на муку, за исключением негодной к

експорту ... Завезти своевременно в Крым необходимое количество продовольств для местного потребления.

2. Забронировать для экспорта и фондов из заготовок товарно-сортовой пшеницы экспортных кондиций производства совхозного и колхозного секторов, ориентировочно, следующее количество (в тыс. т):

	Совхозы	Колхозы
УССР	350	1000
Северный Кавказ	425	675
Нижняя Волга	250	580
Средняя Волга	300	
[Итого]	1325	2255

Който разбира украински, сигурно отбира и от руския език, и ще се убеди, че Поволжието, и Северен Кавказ поотделно трябвало да осигурят за износ почти толкова пшеница, колкото и Украйна. А в публикуваната таблица го няма Казахстан, за който се знае, че през 30-те години губи от глад и болести над 30 % от селското си население, относително повече от украинците. На кримчани пък им реквизируют всичката хлебна пшеница, до зърно, като в замяна внасят ръж, да ядат и да споменават. Поразени от глада са най-вече зърнодобивните райони. Можем да си представим с каква скорост и колко редовно са постъпвали на масата на труженика тези вносни „продкултури”. С други подобни постановления се нарежда такава мярка за реквизиране да се прилага към всички региони, прилежащи към водните пътища, за да е по-лесно зърното да се изнася.

Напразно първият секретар на Днепропетровския обком М. М. Хатаевич (евреин) пишел в ЦК, че планът „по хлебозаготовката” е неизпълним. Пишели отговорно и от Урал, и от Закавказието, но имало да се изпълнява петилетка, строяли се заводи, с оборудване, закупено срещу кредитите от чужбина, а залогът бил 5 милиона тона пшеница годишно за износ, колкото навремето изнасяла царска Русия. По това време Сталин пише на Молотов (публикувано), че ако не успяват да обслужват кредитите, с индустриализацията е свършено и „ние сме загубени”. Кой го е еня, че селянинът умира от глад, когато планът изостава! Няма е мероприятие „Голодомор”, драги Васко, но е имало и глад, и мор, и индустриализация, плюс съветска власт. Украйна тук е заедно с другите, явлението е било повсеместно. А документираното име на „украинеца”, от полски произход, който лично и многократно е уверявал самия Сталин, че има жито, но селяните саботират съветската власт, е Косиор, Станислав Викентиевич. Когато Семьон Будьони, след среща с колхозници от

Винишка област пише остро в Москва за размерите на глада, другарят Косиор (поляк!) апострофира, че го клеветят и че така не се помага да се изпълнят мероприятията. Какви мероприятия – знаем се. Този Косиор, С. В., се е разпореждал от Киев и е докладвал на менторите си точно каквото трябва. И други като него е имало там – както би казал Хаджи Ахил.

Струва ми се, че пишман-водачи пак се разпореждат някъде по широкия Днепър, и докладват на новите ментори, а той стене и на простия човечец от това не му е благо. Защото всичко става все за негова сметка. А за някои „историци“ – историята още не се е състояла, а те бързат да я фалшифицират. Но сме чели, че споменатият по-горе Мендел Хатаевич след няколко години е написал ”Това ни струваше милиони човешки животи, но ... ние спечелихме войната”.

Темите на нашето време са други и ефектите не са същите, но какво ли ще напишат един ден за ликвидационните съвети и за масовата приватизация у нас, „когато се разбрицваха основите”? „Българите станаха с два милиона по-малко, но поне спечелихме...” Тук можете да спечелите тиквения медал, който познае какво сме спечелили.

Писа Ръка МАРИНОВА

P. S.

Когато за пореден път дошли германците, изнасяли от Украйна не само жито, но и хора, и чернозем – с товарни вагони. Един и същи транспорт, а и една и съща участ, за чернозема и за хората.